ZALÁN TIBOR

S az eszme? Egérfogóban szalonna.
(Farkasok órája)

Éhség

Két Baka-motívumra,
Knut Hamsun legendás könyvének
címét kölcsönvéve…

A csapdák ki vannak rakva Ne
hívjuk őket így Legyenek csak
egérfogók És bennük avas
szalonna-csíkok Az egerek
mi leszünk Óvatosan járjuk
körül a szánalmas eleség
et Ha zabálni kezdenénk a
vas rácsapódik a nyakunkra
De nem halunk meg Az túlságos

an méltóságos volna Az eg
érfogókba rakott szalonna
romlott Tudjuk de egyre nő az
éhség bennünk Az éhezés szé
dülettel kezdődik Követi
a düh Azt meg az apátia
Gyülekezünk az egérfogók
körül és kifogy a szánkból a
nyál Egymásra várunk Egymásra

uszít bennünket a reménytelenség Nézünk egymásra sötét
en Ellenségesen Pedig csak
éhesek vagyunk S ha ennénk is
ennyiünknek a néhány csík rom
lott szalonna úgysem lenne már
elég Engedj közel a lelked
hez suttogja valaki De ki
nevetik Az örökké zárt ab
lakokon keresztül beárad
a bűz De lehet hogy a saját
bűzünket érezzük Ahogy rot
hadunk a kirakott egérfog
ók romlott szalonnája körül
Ki éheztet ki bennünket Ki
nevet a hold arca mögül ki
hajolva Valaki a holdfényt
karikára vágja Köhög és

hány Nincs szánalom bennünk Az em
pátiát elnyomja a lelkünk
et is elrohasztó éhség Él
hetnénk ezek nélkül a cafat
szalonnák nélkül is De már meg
szoktuk az ízét Amikor még
nem romlottat raktak elénk Meg
lehet régen is egérfogók
tüskéjére tűzve S meglehet

minden zabáláskor levágták
a fejünk Csak nem vettük észre
Mert nem volt fontos mi van a fej
ünkkel Csak hogy mi van a fejünk
ben És még nem féltettük a nyak
unkat A holdfényt hagymakarik
ákra aki még érzékeny a
rothadás szagára Amúgy meg
lehet szokni Ha belőlünk jön

Hiába vágjuk a holdfényt
hagymakarikákra:
nem nyomja el a rothadásszagot.
(A századvég költőihez)

különösen könnyed ez a szenv
edés Kerülgetjük a szalon
nát az egérfogóknál És tánc
ra perdülünk kínunkban néha
S a gyűlöletünk egymással szem
ben egyre nő Hiába hogy nem
eszik senki A másik éhség
ét irigyeljük el A másik
éhezése mi elundorít

S az egérfogókban felnevet
a romlott szalonnacsík Aki
tud még emlékezni dagadó
pofával őrli a semmit Mert
az emlékezetnek nincsen any
ja anyaga mit enni lehet
A reménytelenség zabálja
fel egyenként a gyermekeit
Mind kevesebben vagyunk a mind

több egérfogó és a mind több
romlott szalonna körül Akár
meg is egyezhetnénk döglődés
közben Legalább hogy ki első
nek a fejét A rothadás-szag
egyre elviselhetetlenebb
Mozdulnánk de képtelenek vagy
unk rá Éhségtől részegen tán
torgunk Tudjuk egymást faljuk föl

Zalán Tibor (Szolnok, 1954): költő, próza- és drámaíró. Legutóbbi könyveiből: *Zalán Tibor legszebb versei* (2016), *Két színpadi játék* (2016), *Revizorr* (2017).